ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Οδὸς Ἀλ. Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρ. Ἐσωτερικοῦ φρ. 8—Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ΕΤΟΣ Α΄ — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ — ΑΡΘ. 9

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Διανύοντες ἤδη τὸν τέταρτον μῆνα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τῆς «*Ἠχοῦς*,» παρακαλοῦμεν, ὅσοι τῶν συνδρομητῶν δὲν κατέβαλον ἔτι τὴν συνδρομήν των, εὐαρεστούμενοι, ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτην δι' ἐπιταγῆς, χαρτονομισμάτων ἢ γραμματοσήμων. Ὅσοι δὲ τῶν συνδρομητῶν τῆς «*Φύσεως*» ἐκράτησαν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα, θεωροῦνται καὶ οὗτοι συνδρομηταὶ τῆς «*Ἠχοῦς*» καὶ δικαιοῦνται ν' ἀποστείλωσι μόνον τὴν ἡμίσειαν συνδρομὴν αὐτῆς. Ἐλπίζομεν, ὅτι θέλομεν τύχει τῆς προθύμου παρὰ πάντων ἀπαντήσεως καὶ ὑποστηρίξεως, ἀναλογιζομένων τοὺς κόπους καὶ τὰς δαπάνας, ἃς ὑφιστάμεθα.

Ἡ Διεύθυνσις

ΗΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἴμεθα ἀληθῶς ζιζάνια καὶ δεν ἐνν οῦμεν τίποτε νὰ μὴ πειράξωμεν ἔστω καὶ ἂν δὲν μᾶς πταίῃ. Αὐτὸ θὰ εἴπῃ πειρασμὸς καὶ ἐνῷ τὸ Ἀρσάκειον δὲν μᾶς πταίει, καὶ δὲν μᾶς πταίει εἰς τίποτε, διότι οὐδὲν κοινὸν ἔχει μὲ τὸν τύπον μας καὶ οὔτε κἂν τῷ μέλλει ἂν τύπος ὑπάρχῃ, ἐν τούτοις ἀκριβῶς δι' αὐτὸ τὸ πειράζομεν καὶ δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίστασιν ἔγεινεν ὁ πειρασμός. Ἄρα μὴ παραξενευώμεθα.

Τὰ νερὰ εἰς τὴν ἡμερησίαν πάλιν διάταξιν, ἕως ὅτου παρέλθῃ ἐντελῶς τὸ θέρος καὶ μὴ ἔχωμεν πλέον ἀνάγκην νερῶν. Ὡραῖα! κατ' ἔτος γίνεται τοῦτο, ὁ δὲ δημ. Σύμβουλος κ. Ζαχαρίτσας ἀνέλαβε τὸ ἱστορικὸν μέρος τῆς ἐνεργείας τοῦ δήμου, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ, διότι δὲν εἶπε τίποτε πρακτικόν. Οὕτω, κύριοι Σύμβουλοι, περνοῦμεν τὸν καιρὸν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ὁ τόπος δὲν χορταίνει νερό.

Αἱ Ἀθῆναι ἐδρόσισαν τέλος καὶ ἐσώθησαν. ἀλλὰ πῶς;—Φυσικῶς, φυσικώτατα, ἄνευ τῆς συνδρομῆς οὐδενός. Ἁπλῶς φυσοῦν οἱ ἄνεμοι καὶ ὁ ἀὴρ ἀνακουφίζει τὸ δέρμα μας καὶ δροσίζει τὸν λάρυγγά μας. Ἀλλὰ ἐγείρει κόνιν; Τώρα τί νὰ κάμωμεν; Κύριοι ἀρμόδιοι; Ἄ, μὴ κινηθῆτε καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ ἄνευ τῆς σοφῆς συνδρομῆς σας. Ἰδοὺ δὲ πῶς. Θὰ παύσῃ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ σκόνη θὰ καθήσῃ πάλιν εἰς τὰ αὐγά της.

Εἴδομεν καὶ τὴν Τιμὴν τοῦ Σούδερμαν καὶ τὴν Θείαν τοῦ Καρόλου, μολονότι ἀργά, διότι

ἀπουσιάζομεν, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς εἴπωμεν, πρέπει νὰ καυχώμεθα διὰ τοὺς λαμπροὺς ἠθοποιούς μας, πρέπει ὅμως νὰ οἰκτείρωμεν ἑαυτοὺς διὰ τὰ παριστανόμενα καὶ διδασκόμενα ἔργα. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀληθῶς ἠμίθεοι διότι κατορθώνουν νὰ μᾶς κάμνουν νὰ μᾶς ἀρέσουν ἀκριβῶς ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἀρεστὸν εἰς τὰ ἤθη τοῦ τόπου μας.

Ἂς ἀναφέρωμεν δύο μόνον παραδείγματα. Ἡ Τιμὴ τοῦ Σούδερμαν, ἀπεσκορακίσθη καὶ δὲν παίζεται οὔτε εἰς Γερμανίαν, διότι καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπηγόρευσε τοῦτο, διότι δὲν παριστᾷ οὔτε τὴν γερμανικὴν τιμὴν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ θέλομεν νὰ τὴν ἐκλάβωμεν, ὡς ἑλληνικήν. Διότι ὄχι οἱ ἠθοποιοί, ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἐπίστευσεν εἰς τὴν τέχνην τῶν ἠθοποιῶν. Ἡ δὲ θεία τοῦ Καρόλου μᾶς κάμνει νὰ γελῶμεν, ἐνῷ ἔπρεπε ν' ἀπδιάσωμεν καὶ λυπηθῶμεν τὸν χρόνον καὶ τὰ ἔξοδα, ἀφοῦ οἱ ἠθοποιοί μας εἶναι τοιοῦτοι ἠμίθεοι, ἀφοῦ ἐλλείψει καταλλήλων νεωτέρων ἑλληνικῶν ἔργων μετατρέπουν τὰ χειρότερα εὐρωπαϊκὰ εἰς ἀριστουργήματα. Ἰδέτε καὶ σεῖς καὶ μελετήσατε.

Ἠχὼ

«ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΝ ΚΑΙ ΕΛΠΙΖΕΙΝ»

Ἐκείνη

.....Εἰς τὸ γραφεῖον μου, ἀκριβῶς ἀπέναντι, μέσα εἰς τὸ βάθος, εἰς μέρος ὅπου ἀμέσως πίπτουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καθεζομένου διακρίνω τὴν φράσιν «περιμένειν καὶ ἐλπίζειν». κάτωθεν δὲ ἕνα ὄνομα ἁπλοῦν, μονάχο του, γενικὸν καὶ ἀόριστον ὡς ὑπογραφή.

Αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν, εἶ αι, φαίνεται, ὀλίγα, καὶ δι' αὐτὸ πάρα κάτω διακρίνω μὲ γράμματα μικρότερα καὶ ὀλίγον δυσανάγνωστα:

«Ἐγράφη ἡμέραν τρίτην, μεσονύκτιον».

Ἡμέραν τρίτην, μεσονύκτιον: δηλαδὴ ὑπὸ τὸ ἀβληχρὸν φῶς λυχνίας τινός.

Μόλις καθήσω, ἀμέσως ἐκεῖ πίπτουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀμέσως ἡ φαντασία μου κάτι ἀναπαριστάνει, τὰ μάτια μου κάτι σὰν νὰ βλέπουν, σὰν νὰ αἰσθάνωμαι κάτι τι.

Τί αἰσθάνωμαι ὅμως καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω.

Ὅμως ἀλλοῦ ἵπταται ὁ νοῦς μου, ἄλλα διαλογίζομαι, σὲ παρελθόντα ἀναφέρομαι, γιὰ τὰ παρόντα δὲν μὲ μέλλει.

Τὰ διαβάζω καὶ λέγω καθ' ἑαυτόν:

Τί νὰ περιμένω; τί νὰ ἐλπίζω;

Νὰ ἦτο μόνον τὸ περιμένειν ἴσως εἶχε λόγον, ἀλλὰ ἐλπίζειν;

Καὶ ὅμως εἶναι γεγραμμένα καὶ τὰ δύο μαζῆ, ἀχώριστα, συνδεδεμένα, συνηνωμένα, ἀλληλένδετα, οὕτως εἰπεῖν. Φαίνεται ἔλκουσιν ἄλληλα, ἴσως ἐν τῇ γραφίδι καὶ δι' αὐτῆς, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι;

Δυνατὸν πολλάκις νὰ περιμένῃ τις, νὰ περιμένῃ αἰωνίως καὶ ὅμως νὰ μὴ ἐλπίζῃ, ἂν καὶ ὄντως διὰ νὰ περιμένῃ ἕπεται ὅτι κάτι ἐλπίζει, πεποιθὼς ἐκ τῶν προτέρων νὰ περιμένῃ ἀνελπίστως.

Περιμενόν ποτε ἐλπίζων καὶ εἶδον οὐδέν.

Περιμενόν ποτε ἄνευ ἐλπίδος καὶ μοὶ συνέβη τὸ ἐναντίον.

Ἐνίοτε ἀκούω.

— Εἶναι τυχερό, τοῦ ἦλθε χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ.

Καὶ σκέπτομαι: ἂν δὲ τὸ περιέμενε, ἴσως θὰ ἔβλεπε περισσότερα.

Καὶ μακαρίζω αὐτὸν διὰ τὴν ἄφθιτον εὐτυχίαν του.

Ἴσως δὲν τοῦ ἤρχετο τίποτε: καὶ λυποῦμαι.

Ἐπίσης ἀκούω.

— Ἔχει τύχην βουνό, ὅλα τοῦ ἦλθαν δεξιά.

Ἄλλοτε δέ.

— Ἔχει τύχη ἀπὸ ροκανίδια, τὸ πᾶν ἔχασε.

Καὶ σκέπτομαι: ἀφοῦ ἦτο ἡ τύχη του ἀπὸ ροκανίδια ἂς εὔχεται ὡς γλυτώσας ἀπὸ καμμίαν ὁλοκαύτωσιν.

Ὦ ἄνθρωπε! ἄνθρωπε!

Ἀμφότεροι περιέμενον καὶ ἤλπιζον ἴσως, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς διεψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες, τοῦ δὲ ἐπηλήθευσαν, ἂν ὅμως ὁ δεύτερος δὲν ἤλπιζε, θὰ εἶχε νῦν τὸν παρήγορον λόγον νὰ λέγῃ: «τὸ προέβλεπον».

Αὐτὰ σκέπτομαι, αὐτὰ διαλογίζομαι, καὶ συμπεραίνων ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε, καὶ ἀναπαριστῶν τὸ παρελθόν, καὶ βλέπων τὸ παρόν, καὶ προοιωνιζόμενος τὸ μέλλον λέγω καθ' ἑαυτόν, ἂς παύσω ἐλπίζων καὶ ἀναμένων.

.....

.....καὶ ὅμως εἰς τὸ γραφεῖον μου, ἀπέναντι ἀκριβῶς, μέσα εἰς τὸ βάθος, εἰς μέρος ὅπου ἀμέσως πίπτουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καθεζομένου διακρίνω τὴν φράσιν «περιμένειν καὶ ἐλπίζειν», κάτωθεν δὲ ἕνα ὄνομα, ἁπλοῦν, μονάχο του, γενικὸν καὶ ἀόριστον ὡς ὑπογραφή.....

Ν. Ι. Πρ.

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ἔλεγέ τις πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Δὲν ἐννοῶ, πῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔλαβε τοσοῦτον κακὸν χαρακτῆρα.

— Μὴ πικραίνεται, φίλε μου, τῷ ἀπήντησεν αὕτη, τὸ παιδὶ πάντοτε ὁμοιάζει τὸν πατέρα,

⁂

Ἄνθρωπός τις ἐσυνείθιζε νὰ ὁμιλῇ μόνος του καὶ ν' ἀκούῃ μετὰ προσοχῆς ἄλλους ὁμιλοῦντας Ἐρωτηθεὶς δὲ τὸ αἴτιον, ἀπήντησεν:

— Διότι ἀγαπῶ νὰ ὁμιλῶ μὲ νουνεχῆ ἄνθρωπον καὶ ν' ἀκροῶμαι τοὺς ἀνοήτους.

⁂

— Αἴ, πῶς σοὶ φαίνεται ἡ ἐξοχή, ἀγαπητή μου, νομίζω ὅτι περνοῦμεν πολὺ ὡραῖα!

— Ὤ, ναί, ἀλλὰ ἡ ἐξοχή, κύριέ μου, δὲν ἔγεινε διὰ νὰ περνῶμεν ὡραῖα, καὶ χάνωμεν δυνάμεις, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας νὰ ἀνακτῶμεν τοιαύτας, διὰ νὰ ἔχωμεν ἀρκούσας εἰς τὴν πόλιν.

⁂

Μεταξὺ δύο οἰνοπλήκτων.

— Μὰ δὲν σοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ ἡ γῆ κουνιέται;

— Καλὲ ναί, καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς μᾶς πηγαίνουν μέσα σπρώχνοντας.

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ

Κύριε Μιχαήλ.

Ἀναγκάζομαι μετὰ τριακοντατετῆ συζυγικὴν διαβίωσιν, νὰ σᾶς ἀποκαλέσω πάλιν Κύριον, ὅπως πρὶν συζευχθῶμεν, καὶ ἐνῷ ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη ἠγαπώμεθα καὶ σᾶς ὡμίλουν ἑνικῶς, ἤδη πάλιν ἀναγκάζομαι ν' ἀποτείνωμαι πρὸς ὑμᾶς πληθυντικῶς! Τί παράδοξον πρᾶγμα! γελῶ... ἀλλὰ καὶ ὁποία παράδοξος σύμπτωσις! Δύο μόνον ἐπιστολὰς σᾶς ἔγραψα ἐπὶ ζωῆς μου καὶ ἀμφοτέρας ταύτας πληθυντικῶς, ἐνθυμεῖσθε τὴν μίαν πρὶν συζευχθῶμεν, ὅτε μὲ ἠρωτᾶτε ἐγγράφως ἂν δέχωμαι νὰ γίνω σύζυγός σας καὶ ἤδη φεῦ! ταύτην καὶ ἴσως διὰ τελευταίαν φοράν. Ἀλλὰ καὶ ἑτέρα διαβολικὴ σύμπτωσις! Εἰς τὴν πρώτην μου ἐκείνην ἐπιστολὴν παρεπονούμην διὰ τὸν παράδοξον χαρακτῆρά σας, δι' ὃ ἀμφέβαλλον ἂν ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω νὰ σᾶς δεχθῶ διὰ σύζυγον, καὶ ἤδη πάλιν τὸ αὐτὸ παράπονον ἔρχομαι νὰ ἐκφράσω διὰ τὸν ἰδιότροπον αὐτὸν χαρακτῆρά σας!.. Ἄγγλος δὲν εἶσθε, καὶ μολαταῦτα μετὰ τριακονταετῆ διαβίωσιν τερματίζετε ἀποτόμως ὡς ψυχρὸς ἄγγλος τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν διὰ ν' ἀσπασθῆτε, ὡς λέγετε, τὴν μονήρη! «Δὲν δύνασθε πλέον νὰ μὲ ὑποφέρετε πλησίον σας καὶ χορηγήσαντές μοι τ' ἀπαιτούμενα τῆς διατροφῆς μου ἀποσύρεσθε εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον!» Οὕτω λοιπὸν μοὶ εἴπατε τὴν μίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἄλλην ἀπήλθετε. Ἔστω, σᾶς γνωρίζω, ὅ,τι λέγετε τὸ πράττετε αὐθωρεί. Ἔχω λοιπὸν καὶ ἐγὼ δίκαιον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πρῶτόν μου βίον, νὰ σᾶς θεωρήσω ὡς ξένον ἤδη καὶ νὰ σᾶς προσαγορεύω πληθυντικῶς. Εἶσθε λοιπὸν ἐλεύθερος πάλιν, εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐλευθέρα καὶ πράττομεν κατὰ τὸ δοκοῦν, χωρὶς αἱ πράξεις μας νὰ εὐθύνουν πλέον ἀλλήλους; Ἔστω, οὕτω τὸ ἠθελήσατε καὶ θὰ προσπαθήσω καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ ὅσον δύναμαι ἀγγλὶς καὶ ἀνταξία τῆς ἐπιθυμίας σας καὶ ἤδη καὶ τῆς ἰδικῆς μου. Ἀλλὰ τὸ ῥῆμα «ὅ,τι ὁ Θεὸς ἥνωσεν, οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ χωρίσωσι» δὲν ἔχει πλέον ἐνταῦθα ἰσχύν; Τοῦτο, Κύριε Μιχαήλ, τὸ θεῖον ρητὸν καταγίνομαι νὰ ἐξηγήσω ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐχωρίσθητε ἐμοῦ καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω δὲν δύναμαι ἔτι νὰ τὸ ἐπιτύχω. Ἔχομεν ἄλλως τε δύο τέκνα, ὡς γνωρίζετε, ἅτινα εὐτυχῶς ἀποκατεστήσαμεν, τὸν Φίλωνα ἰατρόν, καὶ τὴν Εὐριδίκην, ἣν ὑπανδρεύσαμεν, καὶ μολονότι δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην ἡμῶν καὶ ζῶσιν εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι, μολαταῦτα ὁ νοῦς μου δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ οὔτε αὐτῶν οὔτε ὑμῶν· Ὥστε, φαίνεται, ἀκριβέστατον καὶ ἀλάνθαστον εἶναι τὸ ρητὸν ἐκεῖνο καὶ ὅσον ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν νὰ λησμονηθῶμεν, ἡ φύσις ἀποστέργει νὰ πράξῃ! Διαβολικὴ συνεργία!... καὶ γελῶ ὅσον δὲν δύνασθε νὰ φανταστῆτε, Κύριε Μιχαήλ. Θὰ ἔδιδον δὲ καὶ δέκα ἔτη τῆς ζωῆς μου διὰ νὰ ἠδυνάμην νὰ εἰσχωρήσω μέχρι τῆς καρδίας σας, νὰ μάθω ἂν καὶ ὑμεῖς τύπτεσθε ὑπὸ τῆς αὐτῆς τύψεως.

Ἀλλ' ἀδιάφορον! ἐχωρίσθημεν καὶ ἀφοῦ εἴπομεν καὶ ἐπράξαμεν, πρέπει νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὸ ἀποφασισμένον! Πράξατε κατὰ τὸ δοκοῦν ὑμῖν, θὰ πράξω κατὰ τὸ δοκοῦν μοι!

Κοιμοῦμαι καὶ ἐγείρομαι λίαν ἐνωρίς, φανταζομένη ὅτι εἶμαι ἀκόμη νέα. Καὶ τί τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν γυνὴ εἶναι γραῖα; Βεβαίως οὐχὶ ἔτι. Αἰσθάνομαι δὲ τοσοῦτον τὴν πεῖραν τοῦ κόσμου, ὥστε ἕκαστον βῆμα καὶ διάβημά μου εἶναι μεμετρημένον καὶ ἔχει τὸν λόγον του. Χθὲς κύριός τις, δὲν σᾶς λέγω τὸ ὄνομά του, διότι τὸν γνωρίζετε, μοὶ ἐπρότεινε συνοικέσιον! Ἀκούετε τόλμην, Κύριε Μιχαήλ; Ἐκάγχασα καὶ τὸν ἔκαμα νὰ ἐρυθριάσῃ. Ἂν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ δεχθῶ πλέον ἐγὼ νὰ ὑπανδρευθῶ πάλιν, νὰ ἀρχίσω καὶ ἐκ δευτέρου νέον ὑπόδουλον βίον; Τὸν εὐήθη! Δὲν εἴξευρε τί ἔλεγε... Ἐθύμωσα πολύ, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἐγέλασα ὑπερβολικά. Μήπως συνέβη καὶ εἰς σᾶς τὸ ἴδιον; Μήπως κάποια νέα κόρη σᾶς ἐπέβλεψε μὲ πονηρὸν βλέμμα; Ἴσως, διότι καὶ σεῖς δὲν κατεβλήθητε ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἔτη καὶ ἡ θέσις σας προσελκύει τὰς γυναῖκας, αἵτινες ζητοῦν ἀποκατάστασιν· Ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ τῆς ἐδώσατε ἀνάλογον μάθημα. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὰς πλεκτάνας τῶν ἀνδρῶν, ἔχω δὲ ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι θ' ἀποφύγετε τὰ παγιδευτικὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν. Εἶναι ὅμως φοβερὰ καὶ προσέχετε, Κύριε, μὲ ὅλην τὴν συγ-

Εἴς τινα χορὸν ἐν ὥρᾳ τῆς καδρίλλιας.

— Ποίαν φιγούραν ἀγαπᾶτε καλείτερον, Κύριε Θρασύβουλε ;

— Τὴν ἰδικήν σας, Κυρία Μελπομένη.

⁂

— Παιδιά μου, πιστεύω νὰ ἐφάγατε πρῶτον τὰ μῆλα καθαρισμένα, ὡς σᾶς εἶπον.

— Μάλιστα, μάλιστα, μαμμά.

— Καὶ τὶ ἐκάμκτε τὰς φλούδας ;

— Μπά, τὰς ἐφάγαμεν ὕστερον, ἀφοῦ τὰς ἐπλύναμεν καὶ αὐτάς.

⁂

— Κύριε Ἰωάννη, ἔχετε ἕνα λεκὲν ἐπάνω σας, δὲν τὸν ῥγάζετε ;

— Λεκέν ; πῶς εἶναι δυνατόν ; ποῦ κυρία ;

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπιδεικνύει μετὰ φαιδρότητος τὸ πρόσωπον.

— Ἄ, ὄχι ἐδῶ, ἐκεῖ εἰς τὰ ὑποδήματά σας, Κύριε Ἰωάννη.

⁂

Ὁ ἰατρός. Κυρία μου, εἶναι ὅλως περιττόν, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς κάμω τίποτε.

Ἡ Κυρία μετὰ φόβου. Τὶ λέγετε ἰατρέ ;

Ἀλλὰ τὶ ἔχω, εἰπέτε μου λοιπόν.

Ὁ ἰατρός. Μὰ τὶ νὰ σᾶς εἴπω, δὲν ἔχετε ἀπολύτως τίποτε, Κυρία.

⁂

Κύριός τις ἐρωτᾷ χαριτόβρυτον ἀλλὰ νουνεχῆ Κυρίαν :

— Ποία εἶναι ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τοῦ βίου σας, Κυρία ;

— Δυστυχῶς, δὲν ἦλθεν ἀκόμη τῷ ἀπαντᾷ ἐκείνη.

Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ ἐνασμενιζόμενος :

— Καὶ πότε νομίζετε ὅτι θὰ ἔλθῃ ;

— Ὅταν παύσουν οἱ ἄνδρες νὰ μοὶ ἀποτείνουν ἀνοησίας.

⁂

Εἰς μίαν ἐρώτησιν τοῦ ὀφειλέτου της κυρίου Δ ... ἡ Κυρία Λό.... ἀπήντησεν ἐπὶ τὸ λακωνικώτερον :

Ο.

ΜΕΓΙΣΤΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Αἱ γυναῖκες ταχύτερον χάνουσι τὸ λογικὸν ἢ τὸν λόγον.

Ἡ μὴ ἀγαπῶσα γυνὴ εἶναι ἡ μηκέτι συναντήσασα, ὃν μέλλει ἀγαπᾶν. Ὁμοιάζει πρὸς κρατῆρα μηκέτι συναντήσαντα τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἑπομένως μηκέτι ἐκραγέντα.

Ἡ κοινωνία μας τελειοποιηθήσεται ὁπόταν οἱ τε ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὁμονοήσωσιν εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ γάμου καὶ λήξῃ ὁ ἀγὼν τῆς ἀλλαλοζητήσεως.

Ὑπάρχουσιν ἄνδρες δυνάμενοι νὰ συγκρατῶσι τὰ πάθη των. Γυναῖκες οὐδαμοῦ.

Οὐδὲν ἐστιν ἄγονον ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδ' αὐταὶ αἱ χίμαιραι, πολλῷ δὲ μᾶλλον αἱ γυναῖκες αἱ διετῶς τίκτουσαι.

Εὐήθης γυνὴ μείζων συμφορά ἐστιν ἢ ἀνὴρ εὐήθης, διότι πλείω τοῦ ἀνδρὸς φυσικῶς φλυαρεῖ.

Εὐγενεῖς εἶναι οὐχὶ οἱ γεννώμενοι τοιοῦτοι, ἀλλ' οἱ πράττοντες καὶ προαιρούμενοι τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, οὔτε ὅταν ζῇ οὔτε μετὰ θάνατον ὀφείλει τι εἰς οὐδένα.

Εὐκολώτερον ἡ γυνὴ εὑρίσκει τὸν κατάλληλον ἄνδρα ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν ἁρμόζουσαν αὐτῷ γυναῖκα.

Τὴν ἀρετὴν πλείω αἱ γυναῖκες ἐπιζητοῦσι διὰ τῆς τεκνογονίας ἢ οἱ ἄνδρες διὰ τῆς στερήσεως.

Ἠχώ.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΥ

Μεταξὺ δύο πολὺ ἠγαπημένων νέων συζύγων.—Ἡ Ἕλλη κρούει τὸ ὄργανον καὶ ὁ Ἀρίστος τραγουδεῖ.

Ἡ συγκίνησις εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Παῦσε, παῦσε πλέον, τῇ λέγει ὁ Ἀρίστος, ἀποθνήσκω ἐκ τῆς γλυκύτητος ...

— Ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς πρὸ ἐμοῦ, θὰ τρελλαθῶ καὶ θὰ φονευθῶ ἀμέσως, τῷ ἀπαντᾷ ἡ Ἕλλη.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι θὰ δυνηθῶ ἐγὼ ν' ἀνθέξω εἰς τοσοῦτο σκληρὸν ἐγχείρημα ; ἐπιλέγει ὁ νεαρὸς σύζυγος.

γνώμην, ἣν σᾶς ζητῶ διὰ τὴν συμβουλήν μου ταύτην.

Ὁποία ἡ φύσις τῆς γυναικὸς δὲν ἔλαβον ἀφορμὴν ποτέ μου κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριακονταετοῦς ζωῆς μας νὰ σᾶς εἴπω καὶ ἐπειδὴ ἡ καταλληλοτέρα περίστασις εἶναι ἡ παροῦσα, ἐπιτρέψατέ μοι εἰς τὴν τελευταίαν μου, μολονότι δευτέραν, ταύτην ἐπιστολήν μου νὰ σᾶς περιγράψω ἐν τῇ ἀφηγήσει τῆς ἰδίας ζωῆς μου, ἣν οὐδέποτε σᾶς διηγήθην. Θὰ πορισθῆτε πολλὰ διδάγματα καὶ ἀναγνώσατέ τα μετὰ προσοχῆς.

Ὅταν ἤρχισα νὰ ἐννοῶ ἐμαυτήν, ἦτον ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ἤρχισα νὰ διακρίνω τὴν διαφορὰν μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς καὶ νὰ συμπαθῶ περισσότερον τοὺς ἄνδρας τῶν γυναικῶν. Μη σᾶς φανῇ παράξενον. Ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἐνόσῳ ἐπροχώρουν τὴν ἡλικίαν, με ἔλεγον ὡραίαν καὶ ζωηράν, εὐχαριν καὶ καλοκαμωμένην, νέοι δὲ καὶ γέροντες μὲ ἐπέβλεπον μετὰ πονηροῦ βλέμματος. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς γράψω ὅλας τὰς περιπετείας τῆς νεότητός μου ἐκείνης, διότι ἀπαιτεῖται κόπος, χρόνος καὶ σελίδες πολλαὶ διὰ νὰ σᾶς ἐκθέσω τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς ρωμαντικὰς σκηνὰς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἔχανον τὸν καιρόν των εἰς βάρος μου· Ἀλλὰ καὶ δὲν συμφέρει νὰ γράφωνται τοιαῦτα πράγματα, ἅτινα πολὺ ἐκπίπτουσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου καὶ ἐξευτελίζουσι τὸ γόητρον τοῦ γυναικείου. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω μόνον ὅτι οἱ γέροντες μοὶ προσέφερον ὅλην τὴν περιουσίαν των καὶ οἱ νέοι τὴν ζωήν των. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὑμεῖς, Κύριε Μιχαήλ, δὲν μοὶ ὑπεσχέθητε ὡσαύτως ὁλόκληρον τὴν ζωήν σας καὶ δὲν μοὶ ὡρκίσθητε πρὸ τῶν ποδῶν μου νὰ μοὶ ἀνήκετε ἐφ' ὅρου ζωῆς ; Ἂν δ' ἐνέδωκα καὶ ἠγάπησα μόνον ὑμᾶς, ἔπραξα τοῦτο διὰ τὰς παραδόξους ἰδιοτροπίας σας. Ὦ πόσον ἰδιότροπος εἶσθε τότε ! αἱ δὲ μικραὶ ἐκεῖναι ἰδιοτροπίαι σας μοὶ ἤρεσαν ! Ἐνθυμεῖσθε τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅπου διήλθετε ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ πλυντηρίου τῆς αὐλῆς μας ἔξωθεν καὶ ἐβράχητε μέχρι τῶν κοκκάλων σας. Σᾶς ἔλεγα φύγετε καὶ σεῖς μοὶ ἐλέγετε ὅτι πράττετε τοῦτο διὰ ν' ἀποδείξητε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε ! Καὶ ὅτε μὲ ἠκολουθήσατε ἐν τῷ ταξειδίῳ μου μετὰ τῶν γονέων μου εἰς Πάτρας : Καὶ ὅτε ἐθυσιάζετε τὸν καιρόν σας ὅλον δι' ἐμέ ; καὶ τόσας ἄλλας ἀνοησίας σας, ἃς ἐγὼ τότε ἐξελάμβανον τρέλλας καὶ σεῖς ὡς σπουδαῖα κατορθώματα ; Καὶ ὅτε ἐμάθετε ὅτι εἴχετε ἀντίπαλον, ὅστις μὲ ἐζήτει, σεῖς μὲ ἠπειλεῖτε, ὅτι θὰ φονευθῆτε, ἂν δὲν ἠνάγκαζον τοὺς γονεῖς μου νὰ σᾶς προτιμήσωσιν ;

Ἀλλὰ παρῆλθεν ὁ χρόνος ἐκεῖνος καὶ συνεζεύχθημεν καὶ σᾶς ὡρκίσθην πίστιν αἰωνίαν καὶ ἐτήρησα τὸν ὅρκον μου, διότι ἦτο καθῆκόν μου, παρὰ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς συνήθως ἐνέπιπτον ἕνεκα τῶν ἀφρόνων διαβημάτων σας. Δὲν ἐσυλλογίσθητε ὅτι, ὁσάκις ἀπουσιάζετε καὶ ὁσάκις μὲ συμπεριελαμβάνετε μετὰ τῶν φίλων σας, διετρέχετε τὸν κίνδυνον τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς γυναικείας ἀδυναμίας μου ;

Ἀλλ' ἐτεκνογονήσαμεν καὶ ἠγαπήσαμεν τὰ τέκνα μας, ὅσον ἦν δυνατὸν γονεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ν' ἀγαπήσωμεν αὐτά. Τὰ ἀποκατεστήσαμεν τέλος καὶ ζῶσιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συνδρομῆς μας εὐχαριστημένα. Διέρρευσεν ὁ τριακονταετὴς βίος μας ἐν ἡσυχίᾳ καὶ διασκεδάσεσιν, ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ καὶ εὐτυχίᾳ καὶ ἀπολαύσεσι Τί ἤδη θέλομεν ν' ἀπολαύσωμεν περισσότερον ; Ἐπειδὴ φαίνεται ἡ μόνη δυστυχία, ἣν σᾶς ἔφερον κατὰ τὸ τριακονταετὲς τοῦτο διαρρεῦσαν διάστημα, ἦν ἡ διαρκὴς παρουσία μου, ἐβαρύνθητε τόσον αὐτήν, ὥστε κατέστη ἀφόρητος ἀγωνία καὶ ἠθέλετε ν' ἀπαλλαχθῆτε αὐτῆς.

Ἔστω, ἀλλὰ καὶ ἐγώ, Κύριε, μετὰ τριακονταετῆ βίον μαζύ σας ἐβαρύνθην. Ναί, καὶ δὲν σᾶς τὸ ἔλεγον. Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἐπρολάβετε καὶ τὸ εἴπετε καὶ ἐπράξετε, σᾶς βεβαιῶ, παρὰ τὴν φυσικὴν τάσιν, καθ' ἣν πνευματικῶς τοὐλάχιστον δὲν δυνάμεθα νὰ χωρισθῶμεν, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι διαβιῶ μόνη.

Ἀκούσατε τὴν τακτικὴν τῆς παρούσης ζωῆς μου. Ἐγείρομαι ἐνωρίς, λαμβάνω τὸ γάλα μου, ἀναγινώσκω ἐφημερίδας ἢ βιβλία, δέχομαι ἐν ταὐτῷ ἐπισκέψεις, τρώγω τὴν μεσημβρίαν μόνη ἢ κάποτε μετὰ ἀνεψιοῦ ἢ ἐξαδέλφου, ἀναπαύομαι ὀλίγον, ἐξέρχομαι εἰς περίπατον ἢ ἐπισκέψεις, τὸ ἑσπέρας μεταβαίνω εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς συναναστροφήν. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ οὕτω δὲν σᾶς ἔχω πλέον ἐξεταστὴν καὶ ἐλεγκτὴν τῶν πράξεών μου καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

Ὥστε ἤδη διανύω τὸν τρίτον βίον μου καὶ ὡς βλέπω δὲν ὑστερεῖται τῶν ἄλλων δύο προγενεστέρων οὔτε κατὰ τὴν εὐτυχίαν οὔτε κατὰ τὴν ρωμαντικότητα καὶ τὰς διασκεδάσεις.

Δεκαεπτὰ ἔτη ἔζησα ὡς κόρη, λατρευομένη καὶ λιβανιζομένη, τριάκοντα ὡς σύζυγος καὶ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἐν τινι γεύματι ὁ ἡγούμενος Ν... εἶχε προσβάλει τὸν ὁμοτράπεζόν του λοχαγὸν κ. Χ... ἐπὶ ἀναρμόστῳ συμπεριφορᾷ.

— Ἔκαμες καλά, ὅπου ἐκάθησες μακράν μου, λέγει ὁ ἀξιωματικὸς τῷ ἱερωμένῳ, ἐν θυμῷ, ἄλλως θὰ σὲ ἐμπάτσιζον. Ἐν τούτοις δι' ἐμὲ εἶναι τὸ ἴδιον, ὡς νὰ σὲ ἔχω μπατσίσει.

Καὶ ὁ ἡγούμενος κ. Ν... ὅστις ὡς γνωστόν, δὲν ἦτο διόλου κουτὸς καὶ δειλός, ἀπήντησεν :

— Ἐὰν εἶχες τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐκάθησο πλησίον μου, ἐπειδὴ δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ φέρω ξίφος, θὰ ἔσυρον αὐτὸ τὸ ἰδικόν σου καὶ θὰ σὲ διεπέρων πέρα πέρα. Ἐν τούτοις, δι' ἐμὲ εἶναι τὸ ἴδιον, ὡς νὰ σὲ εἶχον διαπεράσει.

Εἷς δικηγόρος κατώρθωσε ἐσχάτως ν' ἀθωώσῃ τὸν πελάτην του κατηγορούμενον ἐπὶ παραποιήσει ἀργυρῶν νομισμάτων.

Ἐνῷ δὲ ἐξήρχοντο τῶν δικαστηρίων καὶ ὁ πελάτης του μετ' εὐγνωμοσύνης τὸν πύχαρίστει διὰ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν του.

— Ναί, ἀλλὰ ξεύρεις, τῷ λέγει διακόπτων ὁ δικηγόρος, ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ πληρώσῃς εἰς χρυσὸν ἢ εἰς χαρτονομίσματα.

Ο ΕΥΦΥΗΣ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

Οἱ ἐμπορορράπται μας πέρισι συνεφώνησαν ἀπὸ κοινοῦ νὰ μὴ κάμουν πίστωσιν εἰς οὐδένα πελάτην των, ἀναγκασθέντες εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀπωλείας, ἃς ὑφίσταντο.

Πρακτικωτέρα δὲ θὰ ἦτο ἡ ἀκόλουθος εὐφυΐα, ἣν μετεχειρίσθη συνάδελφός των τις ἐν Ἰταλίᾳ, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὴν ἑπομένην δήλωσιν εἰς ἐφημερίδας ;

«Νέα τις Κυρία καὶ πλουσία ἐπιθυμοῦσα νὰ συζευχθῇ νέον καλῆς οἰκογενείας, καὶ ἀρκετὰ μεμορφωμένον εἶναι πρόθυμος νὰ πληρώσῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὰ χρέη του. Ἀπάντησις μετὰ τῆς φωτογραφίας του εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν Ι. Π. poste restante. Ἐχεμύθεια ἄκρα».

Ὁ πονηρὸς ἐμπορορράπτης ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαντήσεων ἃς ἔλαβεν, ἐγνώρισεν ἐγκαίρως τοὺς κακοπληρωτάς.

μήτηρ ἀγαπωμένη καὶ ἐργαζομένη καὶ ἤδη ὡς γυνὴ διασκεδάζουσα καὶ ἀναπαυομένη. Διατί λοιπὸν νὰ μὴν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμὲ ἢ τὴν ζωήν μου ;

Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἰς σᾶς ὀφείλω ὅλα ταῦτα καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀποκατάστασίν μου, τὸ πρὶν καὶ ἤδη. Ἀλλὰ, ἀλλὰ.... θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ τελευταία περίοδός μας, ἡ τελευταία ζωή, ἐντελῶς πνευματική, καθ' ἣν ὅλα τὰ τοῦ κόσμου θ' ἀποφεύγωμεν, τὰ πάντα θ' ἀποστρεφώμεθα καὶ τότε ἀλλήλους θὰ ἐπιζητῶμεν ἵνα διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τ ῦ κόσμου τούτου καὶ τὸ ἄδηλον μέλλον μας ἀλλήλους παρηγορῶμεν. Θὰ ζῶμεν ἄρα γε ἀμφότεροι τότε ; Μετὰ δεκαετίαν ἢ δεκαπενταετίαν, ὅτε αἱ διαθέσεις τῶν αἰσθήσεών μας ἐντελῶς ἐκλείψωσιν καὶ δὲν θὰ δυνάμεθα καλῶς ἢ σχεδὸν τελείως νὰ τρώγωμεν, βλέπωμεν, ἀκούωμεν καὶ γευώμεθα, τί γενήσεται, Κύριε Μιχαήλ ; Ὁ χωρισμός μας θὰ ἐξακολουθῇ ὑφιστάμενος ἢ θὰ ἐπιζητῶμεν τὴν προϋπάρξασαν ἕνωσίν μας, ἵνα ἀλληλοβασταζώμεθα, διότι οὔτε τὰ τέκνα μας, οὔτε οἱ συγγενεῖς μας, οὔτε οἱ φίλοι μας θὰ κοπιῶσι παντάπασι νὰ ὑποβαστάζωσι τὰ ἀσθενῆ καὶ καταπεπονημένα μέλη μας ;

Ὦ τί φρίκη ! ἀπὸ τοῦδε αἰσθάνομαι ὅτι ὁ κόσμος θὰ μᾶς περιφρονῇ καὶ θεωρῇ ὡς ἄχρηστα πλέον σκεύη ἐνταῦθα καὶ θὰ μᾶς μυκτηρίζῃ, διότι θὰ καταγινώμεθα μετὰ δέους νὰ διατηρώμεθα ἔτι εἰς τὴν κατοικίαν τῆς δικαιουμένης νεότητος ! καὶ θὰ τοὺς κλέπτωμεν τὸν ἄρτον των καὶ τὸν ἥλιόν των ! Θὰ εἴμεθα ὄχι μόνον ἄχρηστοι καὶ περιττοὶ ἐνταῦθα, ἀλλὰ συνάμα ἐπιβλαβὲς φορτίον, διότι θὰ ὄζωμεν χ ω μ α τ ί λ α ς !

Κύριε Μιχαήλ ! θὰ εἶσθε καὶ τότε Κύριος καὶ ἐγὼ Κυρία ἢ θὰ εἶναι κ α κ ό μ ο ι ρ ο ς καὶ ἐγὼ κ α κ ο μ ο ί ρ α ; Τὴν τρίτην μου ἐπιστολὴν ἐπιφυλάσσομαι τότε νὰ σᾶς τὴν ἀφηγηθῶ προφορικῶς ἂν ἐγὼ ἔχω ἔτι δυνάμεις νὰ λέγω ἔτι καὶ σὺ τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς.

ΤΟΠΙΚΑ

Ἡ κυρία Χαρ... μετὰ τῶν δύο θυγατέρων της ἐξέρχεται καθ' ἑσπέραν εἰς περίπατον καὶ ἑκάστοτε θεᾶται εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, πλατεῖαν Συντάγματος, Ζάππειον καὶ ὁδὸν Πανεπιστημίου, ὁπόθεν ἐπανακάμπτουσιν οἴκοι.

— Ὅλο τὰ ἴδια, ὅλο τὸν ἴδιον περίπατον καὶ εἰς τὰ ἴδια μέρη σᾶς βλέπω πάντοτε, τῇ λέγει ἡ φίλη της Κυρία Δ... μειδιῶσα, ἔξωθι τοῦ ζαχαροπλαστείου τοῦ κ· Γ...

— Ναί, τί νὰ κάμωμεν, σὰν τὸ ψαρᾶ εἰς τὰ ἴδια νερὰ ποῦ ψαρεύει, τῇ ἀπαντᾷ ἡ Κυρία Χαρ...

— Εἰπέ μοι, ἀγαπητέ μου μαέστρο, τί θὰ ἐπροτίμας, νὰ ἦσο τυφλὸς ἢ κωφός ; ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν ἡ κορασὶς Δ... μαθήτριά του τὸν κ. Δι-Μέντον.

— Θὰ ἐπροτίμων νὰ ἤμην κωφός, ὅταν σᾶς βλέπω, Δεσποσύνη μου, καὶ τυφλὸς ὅταν σᾶς ἀκούω νὰ τραγουδῆτε, τῇ ἀπήντησεν ὁ σοφὸς μουσουργός.

Ὁ Κόντε-Κάμηλος ὁμιλεῖ πάντοτε μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ θεάτρου.

— Ἀλλὰ διατί, τῷ λέγει εἷς γνώριμός του, δὲν ἔρχεσαι, ἀφοῦ τόσον σοὶ ἀρέσει ;

— Αἴ ; δὲν ἐννοεῖς διατί ; διότι πάντοτε ὁσάκις πληρώνουν ἄλλοι, ἔρχομαι.

Ὁ σεβασμιώτατος πρώην Πατρῶν κ. Κ... οὐδέποτε εἰσήρχετο εἰς ἅμαξαν, ἂν δὲν συνίστα πρότερον τῷ ἁμαξηλάτῃ, ὅτι δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ βλασφημῇ, ἐν ὅσῳ αὐτὸς εὑρίσκετο ἐντός.

Ἡμέραν τινὰ ὅμως, ἐνῷ ἐβιάζετο, τοσοῦτον ἠγανάκτησεν ἐπὶ τῇ παρεμβάσει ἑκάστοτε τοῦ τυχόντος, ὥστε ὅτε ἡ ἅμαξα ἐδέησε νὰ σταματήσῃ πρό τινος γέροντος, μόλις δυναμένου νὰ κινῆται :

— Ποῖος διάβολος πάλιν εἶναι αὐτός ; ἐρωτᾷ ὁ σεβάσμιος μετὰ θυμοῦ.

— Ἀληθῶς κάποιος μὲ τὰ μαῦρα, δεσπότης, ὡς φαίνεται, ἀπαντᾷ ὁ ἁμαξηλάτης, ἐν θυμῷ καὶ αὐτός.

ΦΥΣΙΚΗ ΗΧΩ

— Τί ἐστι χάος ;

— Ὅ,τι δὲν ἔχει, οὔτε πλάτος οὔτε μῆκος.

— Τί ἐστι ἄπειρον ;

— Μέγα τι πρᾶγμα ὑλικὸν ἢ ἄϋλον τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει μέτρον, εἶναι ἀμέτρητον.

— Τίς ὁ σκοπὸς τῶν πέριξ ἡμῶν κινουμένων καὶ στρεφομένων ἀναριθμήτων σωμάτων :

— Ν' ἀποτελοῦν ἓν σύνολον μέγιστον καὶ ἀναρίθμητον, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μᾶς δίδῃ ἀφορμὴν μελέτης καὶ ἐξετάσεως τοῦ ἐγώ μας καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ μᾶς ἀπελπίζῃ εἰς τὴν περαιτέρω διδασκαλίαν καὶ ἐκμάθησίν μας.

— Διατὶ ἡ γῆ ὑπάρχει ; Αὕτη ἐγένετο δι' ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς δι' αὐτήν ;

— Ἀμφότεροι διὰ τὸν ἄλλον. Γῆ ἄνευ ζώων καὶ ζῶα ἄνευ γῆς δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν.

— Τίς ὁ σκοπὸς τῆς φύσεως ;

— Νὰ ἰσορροπῇ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἀτμοσφαίρας, τῆς ἀναποδράστου τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ τὰς φυλὰς τῶν ζώων.

— Τίς ὁ σκοπὸς τοῦ παντός ;

— Ἡ τελειοποίησις τοῦ πνεύματος διὰ τῆς πάλης αὐτοῦ μετὰ τῆς ὕλης.

— Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ;

— Ἡ δοκιμασία καὶ προπαρασκευὴ αὐτοῦ ἀνὰ τοὺς κόσμους τοῦ σύμπαντος διὰ τὴν τελειοποίησίν του ἐν τοῖς κόσμοις τοῦ πνεύματος.

— Ὥστε πόσους κόσμους ἔχει νὰ διατρέξῃ ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῆς τελειοποιήσεώς του καὶ τῆς ἀποκτήσεως τοῦ οὐρανοῦ ;

— Πάντας τοὺς ὁρατοὺς καὶ πάντας τοὺς ἀοράτους καὶ ὅταν τὰ πάντα γνωρίσῃ, γενήσεται τέλειος.

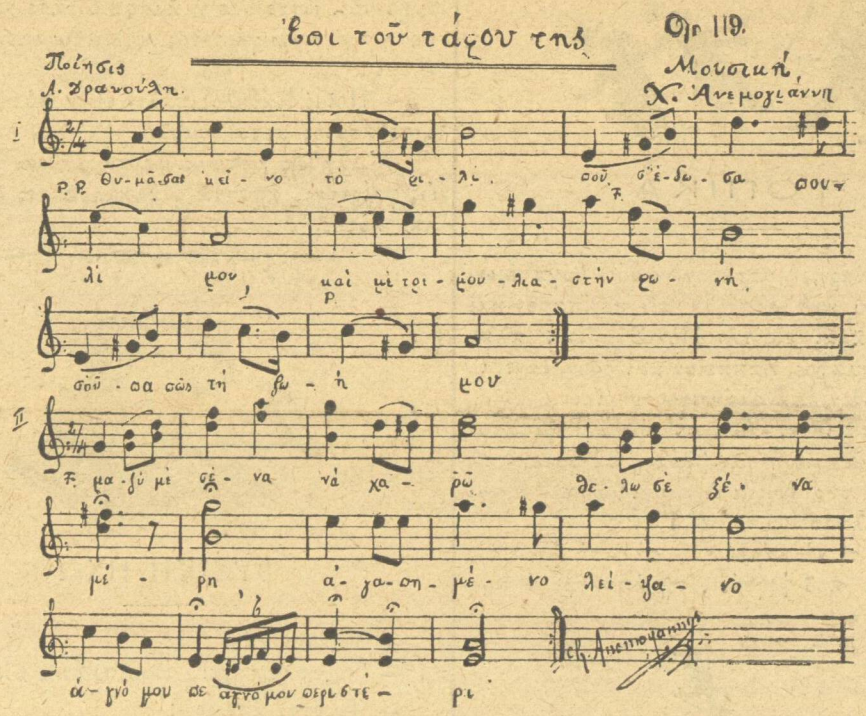

Θυμᾶσαι 'κεῖ στὴ ρέματ ά ;
'κεῖ στὸ καθάριο ἀέρι ;
ποῦ τ' ἁπαλὰ τὰ χέρια σου ;
μὲς τὸ δικό μου χέρι ;
ἔβαγες σὺ καὶ μ' ἔλεγες ;
πουλὶ μ' ἀγάλι γάλι ;
πῶς δὲν μπορεῖς γιὰ νὰ μοῦ πῇ ;
πόσο ἡ καρδία σου πάλλει ;

Ποῦ νὰ λογιάσ' ὁ δύστυχος
ὅτι τοῦ χάρου θῦμα
θὲ νὰ γενῇς ἐλπίδα μου
κι' ὅτι σὲ μαῦρο μνῆμα
θὲ νἄρχωμαι περίλυπος
τὸ δάκρυ μου νὰ χύνω
καὶ τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς
στὸν τάφο σου νὰ πίνω ;

Ποῦ νὰ λογιάσ' ὁ δύστυχος
πῶς νεκρικὰ λουλούδια
θὲ νἄρχωμαι λυπητερὰ
νὰ θέτω 'δῶ στὸν τάφο σου
νεκρὰ χαριτωμένη.....
"Ἀχ! χαῖρε, χαῖρε διὰ παντὸς
ἐλπίδα μου σβυσμένη.

'Ανδρέας 'Ιασ. Δρακούλης.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Παιδίον ἔτι ἤμην κ' ἐβάδιζον ἀσκόπως,
εἰς τὴν τοῦ κόσμου δίνην,
Ὁπόταν σὲ συνήντησα κ' ἠσθάνθην ἀποπτᾶσαν
τὴν τῆς ψυχῆς γαλήνην.
Λαμπρὸν ἐφάνη εἰς ἐμὲ τὸ μέλλον καὶ ὡραῖον,
πλῆρες φαιδρῶν ἐλπίδων,
Ὑπ' εὐτυχίας θαμβωθείς, ἐν αἴσθημ' ὅλως νέον,
ἠσθάνθην μετ' ὀλίγον.
Ξένη! Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἦν ὁ γλυκὺς ὁ ἔρως,
ψυχῶν συνδυασμός,
Ἕνωσις πόθων, λογισμῶν, δρόσος λαμπρὰ εἰς θέρος,
τυχῶν συνταυτισμός.
Ναί! Σ' ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ τὸν Πλάστην ὁ πιστός,
ὡς γῆ ξηρὰ νερόν,
Ἡ μήτηρ θνῆσκον τέκνον της, ὡς θέλει ὁ θνητὸς
τὸ μέλλον του λαμπρόν.

'Αλεξ. Α. Κυριακὸς
φοιτητὴς Νομικῆς

Λύσις τοῦ 3 αἰνίγματος.

'Ηχώ. Ἔλυσεν μόνον ὁ 'Αγησίλαος 'Αρτινής.

Αἴνιγμα 5

Τὰς σκέψεις σου ἀκολουθῶ πιστὰ
Κι' ὁ νοῦς σου μὲ παίρνει ἀπὸ κοντὰ
Γιὰ νὰ βλέπῃ ἂν ἔχουσι καλῶς
'Αλλ' . . . ἐγὼ βλέπ' ὅτι εἶσαι τρελλός.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δευτεροβάθμιος ἑλληνοδιδάσκαλος, πτυχιοῦχος τῆς Γαλλικῆς ζητεῖ θέσιν οἱανδήποτε καὶ ὁπουδήποτε ἔν τε τῷ **'Εσωτερικῷ** καὶ **'Εξωτερικῷ.** 'Ιδιαιτέρως συνιστᾶται καὶ ὑφ' ἡμῶν.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ